Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. spalio 5 d.*

„Viešoji tarnyba – Pareigūnai – Pareigūnas, priėmimo į tarnybą metu turintis Jungtinės Karalystės pilietybę – Jungtinės Karalystės išstojimas iš Sąjungos – Valstybės, kurioje asmuo eina pareigas, pilietybės įgijimas karjeros laikotarpiu – Ekspatriacijos išmokos praradimas – Vienodas požiūris – Nediskriminavimo principas – Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis“

Byloje T-18/19

Colin Brown, gyvenantis Briuselyje (Belgija), atstovaujamas advokatės I. Van Damme,

ieškovas,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą T. Bohr ir D. Milanowska,

atsakovę,

kurią palaiko

Europos Sąjungos Taryba, atstovaujama M. Bauer ir R. Meyer,

įstojusi į bylą šalis,

dėl pagal SESV 270 straipsnį pateikto ieškinio, kuriuo prašoma, pirma, panaikinti 2018 m. kovo 19 d. Komisijos Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuro (PMO) sprendimą panaikinti ieškovo teisę į ekspatriacijos išmoką ir kelionės išlaidų atlyginimą ir, antra, atkurti šių išmokų mokėjimą nuo 2017 m. gruodžio 1 d.,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas S. Papasavvas, teisėjai S. Gervasoni, P. Nihoul, R. Frendo (pranešėja) ir J. Martín y Pérez de Nanclares,

posėdžio sekretorius L. Ramette, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. vasario 27 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

I. Ginčo aplinkybės

1 Iš pradžių ieškovas Colin Brown buvo tik Jungtinės Karalystės pilietis ir iki 1996 m. gyveno toje šalyje. 1996–1997 m. jis studijavo Italijoje, o nuo 1997 m. rugsėjo iki 1998 m. birželio mėn. – Belgijoje. Nuo 1998 m. spalio 1 d. iki 1999 m. vasario 28 d. ieškovas stažavosi Europos Komisijoje Briuselyje (Belgija). Nuo 1999 m. kovo 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. jis visą darbo dieną dirbo privačiame sektoriuje Belgijoje.

2 2001 m. sausio 1 d. ieškovas pradėjo eiti pareigas Komisijoje. Komisijos Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuras (PMO), remdamasis Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktu, skyrė jam ekspatriacijos išmoką.

3 2016 m. birželio 23 d. įvykusiame referendume Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės piliečiai pasisakė už jų valstybės išstojimą iš Europos Sąjungos. 2017 m. kovo 13 d. Jungtinės Karalystės parlamentui priėmus *European Union (Notification of Withdrawal) Act 2017* (2017 m. Įstatymas dėl Europos Sąjungos (Pranešimas dėl išstojimo)), 2017 m. kovo 29 d. Jungtinės Karalystės Ministrė Pirmininkė pranešė Europos Vadovų Tarybai apie šios valstybės narės ketinimą išstoti iš Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos (Euratomas), remiantis ESS 50 straipsnio 2 dalimi.

4 2017 m. birželio 27 d. ieškovas kreipėsi su prašymu suteikti jam Belgijos pilietybę; ji jam buvo suteikta tų pačių metų lapkričio 3 d. 2018 m. sausio 19 d. apie savo padėties pasikeitimą jis pranešė PMO.

5 2018 m. vasario 23 d. ieškovui buvo pranešta, kad, pirma, nuo 2017 m. spalio 31 d. buvo panaikinta jo teisė į ekspatriacijos išmoką įgijus Belgijos pilietybę ir, antra, dėl to, remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 8 straipsniu, jis taip pat neteko teisės į kelionės išlaidų atlyginimą.

6 Ieškovui pateikus prašymą paaiškinti, 2018 m. kovo 5 d. elektroniniu laišku jam buvo pranešta, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta ekspatriacijos išmoka jam buvo panaikinta todėl, kad nuo 1997 m. jis gyveno Belgijoje.

7 2018 m. kovo 19 d. PMO pakeitė 2018 m. vasario 23 d. sprendimą nauju sprendimu, juo nustatyta, kad nuo 2017 m. gruodžio 1 d. ieškovui buvo panaikinta ekspatriacijos išmoka ir kelionės išlaidų atlyginimas (toliau – ginčijamas sprendimas).

8 2018 m. birželio 17 d. ieškovas pateikė skundą, jį paskyrimų tarnyba atmetė 2018 m. spalio 15 d. sprendimu.

II. Procesas ir šalių reikalavimai

9 2019 m. sausio 11 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovo ieškinį.

10 2019 m. kovo 20 d. Komisija pateikė atsiliepimą į ieškinį.

11 Bendrojo Teismo kolegijų sudėčiai pasikeitus, 2019 m. kovo 25 d. nutartimi, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 27 straipsnio 3 dalį, Bendrojo Teismo pirmininkas paskyrė bylą naujai į penktąją kolegiją paskirtai teisėjai pranešėjai.

12 2019 m. balandžio 12 d. Europos Sąjungos Taryba Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė prašymą įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

13 2019 m. gegužės 9 d. ieškovas pateikė dubliką.

14 2019 m. gegužės 13 d. nutartimi Bendrojo Teismo penktosios kolegijos pirmininkas patenkino Tarybos prašymą įstoti į bylą.

15 2019 m. birželio 18 d. Komisija pateikė tripliką.

16 2019 m. birželio 25 d. įstojusi į bylą šalis pateikė savo paaiškinimus, o ieškovas per nustatytą terminą pateikė savo pastabas dėl šių paaiškinimų.

17 Bendrojo Teismo kolegijų sudėčiai pasikeitus, remiantis Procedūros reglamento 27 straipsnio 5 dalimi teisėja pranešėja buvo paskirta į ketvirtąją kolegiją, todėl šiai kolegijai buvo paskirta ši byla.

18 Atsižvelgdamas į ketvirtosios kolegijos siūlymą ir remdamasis Procedūros reglamento 28 straipsniu, Bendrasis Teismas nusprendė perduoti bylą nagrinėti išplėstinei kolegijai. Bendrojo Teismo pirmininko pavaduotojas buvo paskirtas posėdžiauti ketvirtojoje išplėstinėje kolegijoje, vadovaujantis 2019 m. spalio 4 d. Bendrojo Teismo plenarinės konferencijos sprendimu dėl kolegijų sudėties ir teisėjų paskyrimo į kolegijas (OL C 372, 2019, p. 3), ir eiti kolegijos pirmininko pareigas, kaip numatyta Procedūros reglamento 11 straipsnio 4 dalyje.

19 Teisėjos pranešėjos siūlymu Bendrasis Teismas (ketvirtoji išplėstinė kolegija) nusprendė, pirma, pradėti žodinę proceso dalį, antra, taikydamas Procedūros reglamento 89 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, raštu pateikti šalims klausimus, pasiūlant į juos atsakyti teismo posėdyje, ir, trečia, remiantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 24 straipsniu kreiptis į Europos Parlamentą, Europos Sąjungos Teisingumo Teismą ir Europos Audito Rūmus dėl informacijos pateikimo. Šiuo prašymu pateikti informaciją buvo siekiama išsiaiškinti, kaip šios trys institucijos aiškina Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį ir kaip ją taiko tuo atveju, kai pareigūnas ar tarnautojas, jau turintis valstybės narės pilietybę, karjeros laikotarpiu įgyja valstybės, kurios teritorijoje yra jo tarnybos vieta, pilietybę.

20 2020 m. vasario 27 d. teismo posėdyje šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo raštu ir žodžiu pateiktus klausimus. Tame posėdyje Komisijos ir Tarybos buvo paprašyta nurodyti Bendrajam Teismui, kiek ekstradicijos išmoką gaunančių pareigūnų įgijo savo tarnybos vietos valstybės pilietybę ir kiek šių pareigūnų tos išmokos neteko.

21 2020 m. kovo 9 d. Bendrasis Teismas, taikydamas Procedūros reglamento 89 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, paprašė Komisijos pateikti 1959 m. gruodžio 11 d. Tarybos informacinį pranešimą, jį Komisija balsu perskaitė teismo posėdyje.

22 Komisija ir Taryba per nustatytą terminą pateikė savo atsakymus į Bendrojo Teismo taikant proceso organizavimo priemonę teismo posėdyje pateiktus prašymus.

23 2020 m. gegužės 4 d. ieškovas pateikė pastabas dėl Komisijos ir Tarybos po teismo posėdžio pateiktų duomenų ir dokumento. Nors ieškovas savo pastabose apgailestavo dėl to, kad, kaip jis manė, šie duomenys yra neišsamūs, tačiau neprašė jų papildyti.

24 2020 m. gegužės 14 d. buvo baigta žodinė proceso dalis ir byloje pradėti rengti pasitarimai.

25 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– įpareigoti atkurti teisę į ekspatriacijos išmoką ir kelionės išlaidų atlyginimą nuo 2017 m. gruodžio 1 d.,

– įpareigoti sumokėti išmokas ir atlyginti išlaidas, nemokėtas ir neatlygintas laikotarpiu nuo 2017 m. gruodžio 1 d. iki jo teisės į minėtas išmokas atkūrimo dienos kartu su palūkanomis,

– jei Bendrasis Teismas patenkintų ieškinyje pateiktą neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, – netaikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto, kol institucijos jį pakeis nediskriminacinėmis nuostatomis,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

26 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

27 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo ieškinį atmesti.

III. Dėl teisės

A. Dėl pirmojo reikalavimo

28 Grįsdamas pirmąjį reikalavimą panaikinti ginčijamą sprendimą, ieškovas nurodo keturis ieškinio pagrindus, susijusius su:

– Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu,

– lygybės ir nediskriminavimo principo pažeidimu, nes ginčijamame sprendime jo teisei į ekspatriacijos išmoką taikytos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytos sąlygos,

– lygybės ir nediskriminavimo principo pažeidimu, padarytu ginčijamu sprendimu netinkamai aiškinant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą,

– Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies neteisėtumu grindžiamu prieštaravimu.

29 Ieškinio pirmuoju pagrindu, kurį galima padalyti į dvi dalis, ieškovas ginčija, kad Komisija galėjo peržiūrėti jo teisę į ekspatriacijos išmoką. Šio pagrindo pirmoje dalyje ieškovas tvirtina, kad remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktu įgijus naują pilietybę neleidžiama peržiūrėti šios teisės. Antroje dalyje jis tvirtina, kad Komisija turėjo bent jau atsižvelgti į suvaržymą, kurį jis patyrė dėl galimo Jungtinės Karalystės išstojimo iš Sąjungos. Taigi ieškinio pirmasis pagrindas grindžiamas ne tik ieškovo nurodytu Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu, bet ir šiuo suvaržymu.

30 Ieškinio antrajame pagrinde, kurį taip pat galima padalyti į dvi dalis, ieškovas tvirtina, kad laikantis lygybės ir nediskriminavimo principo nebuvo galima peržiūrėti jo teisės į ekspatriacijos išmoką, atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto sąlygas. Pirmoje dalyje jis teigia, kad buvo vertinamas taip, lyg būtų turėjęs Belgijos pilietybę dešimt metų iki

paskyrimo į pareigas dienos, nors tuo laikotarpiu jis buvo Jungtinės Karalystės pilietis. Antroje dalyje jis nurodo, kad bylos aplinkybėmis šios nuostatos taikymas labiausiai paveikė Jungtinės Karalystės, o ne kitų valstybių narių, pilietybę turinčius pareigūnus.

31 Ieškinio trečiajame pagrinde ieškovas papildomai daro prielaidą, kad niekas netrukdė Komisijai peržiūrėti jo teisės į ekspatriacijos išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą, tačiau teigia, kad bet kuriuo atveju ši nuostata turėjo būti aiškinama kitaip, remiantis lygybės ir nediskriminavimo principu.

1. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu ir suvaržymo buvimu

32 Kaip nurodyta šio sprendimo 29 punkte, ieškinio pirmajame pagrinde ieškovas ginčija tai, kad Belgijos pilietybės įgijimas galėjo suteikti pagrindą jo teisei į ekspatriacijos išmoką peržiūrėti.

a) Dėl pirmos pagrindo dalies, grindžiamos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu

33 Ieškovas teigia, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą negalima peržiūrėti pareigūno teisės į ekspatriacijos išmoką remiantis tuo, kad šis pareigūnas karjeros laikotarpiu įgijo valstybės, kurioje jis eina pareigas, pilietybę. Kadangi ekspatriacijos išmoka siekiama kompensuoti išlaidas ir nepatogumus, susijusius su gyvenamosios vietos pakeitimu pradėjus eiti pareigas, situacija galėtų būti peržiūrėta tik tarnybos vietai pasikeitus.

34 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Ekspatriacijos išmoka <…> mokama:

a) pareigūnams:

– kurie nėra ir niekada nebuvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai ir

– kurie penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat negyveno ir neužsiėmė savo pagrindine veikla tos valstybės europinėje teritorijoje. Taikant šią nuostatą, neatsižvelgiama į aplinkybes, kylančias dėl darbo kitoje valstybėje arba tarptautinėje organizacijoje;

b) pareigūnams, kurie yra arba buvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai, tačiau dešimt metų iki įsidarbinimo dėl su pareigomis valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje nesusijusių priežasčių nuolat gyveno tos valstybės ne europinėje teritorijoje.“

35 Šios nuostatos, kaip ir visos Sąjungos teisės nuostatos, pagal kurias suteikiama teisė į pinigines išmokas, turi būti aiškinamos siaurai (žr. 2017 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija / RN*, T-695/16 P, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:520, 54 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

36 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis aiškiai nenumato galimybės peržiūrėti teisės į ekspatriacijos išmoką, atsižvelgiant į pareigūno tarnybos laikotarpiu pasikeitusias aplinkybes.

37 Vis dėlto, kadangi ekspatriacijos išmoka mokama kas mėnesį, administracija negali toliau jos mokėti, jei dėl kokio nors įvykio išmokos gavėjo situacija iš esmės pasikeičia, kai toks įvykis turi įtakos šios išmokos skyrimo sąlygoms. Šiuo atveju, nesant tam prieštaraujančių nuostatų, administracija turi peržiūrėti susidariusią situaciją (šiuo klausimu žr. 2013 m. birželio 26 d. Sprendimo *Achab / EESRK*,

F-21/12, EU:F:2013:95, 26 punktą). Priešingai sprendimo atšaukimui atgaline data, panaikinti ateityje visada galima, jei nebėra šio sprendimo priėmimą pagrindžiančių aplinkybių. Tai pirmiausia pasakytina ir apie viešosios tarnybos teisę, jei tolesnis darbo užmokesčio dalių mokėjimas pripažįstamas neteisėtu. Tai patvirtina pačių Pareigūnų tarnybos nuostatų 85 straipsnis, nes juo netiesiogiai leidžiama nutraukti nepagrįstai mokamų sumų mokėjimą (šiuo klausimu žr. 1978 m. kovo 9 d. Sprendimo *Herpels / Komisija*, 54/77, EU:C:1978:45, 38–40 punktus).

38 Be to, kaip jau yra konstatavęs Bendrasis Teismas, remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto tekstu visiškai negalima daryti išvados, kad teisė į ekspatriacijos išmoką yra įgyta teisė (šiuo klausimu žr. 1993 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *Magdalena Fernández / Komisija*, T-90/92, EU:T:1993:78, 32 punktą).

39 Beje, ieškovas neginčija paties peržiūros principo, tik teigia, kad teisė į ekspatriacijos išmoką gali būti iš naujo įvertinta tik pasikeitus atitinkamo pareigūno tarnybos vietai, o ne įgijus naują pilietybę.

40 Šiuo klausimu ieškovas teigia, pirma, kad naujos pilietybės įgijimas karjeros laikotarpiu negali būti pagrindas teisei į ekspatriacijos išmoką peržiūrėti, nes Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte esanti formuluotė „kurie nėra ir niekada nebuvo“ valstybės, kurios teritorijoje yra jų tarnybos vieta, piliečiai, susijusi tik su pareigūno situacija jo tarnybos pradžioje, kuri sutampa su sprendimo dėl šios išmokos priėmimo momentu.

41 Vis dėlto sąlyga, kad ekspatriacijos išmoka mokama pareigūnui, kuris „nėra“ valstybės, kurios teritorijoje yra jo tarnybos vieta, „pilietis“, yra suformuluota tiesioginės nuosakos esamuoju laiku. Be to, atsižvelgiant į periodinį šios išmokos pobūdį, pagal šią formuluotę neatmetama galimybė, jog atitinkamas pareigūnas, norėdamas išsaugoti šią išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą, privalo per visą savo karjerą tenkinti sąlygą neturėti valstybės, kurioje yra jo tarnybos vieta, pilietybės (šiuo klausimu žr. 2013 m. birželio 26 d. Sprendimo *Achab / EESRK*, F-21/12, EU:F:2013:95, 28 punktą).

42 Ieškovas ginčija šio sprendimo svarbą, motyvuodamas tuo, kad, priešingai nei jis, trečiosios šalies pilietis M. Achab priimant į tarnybą neturėjo valstybės narės pilietybės ir šiuo atžvilgiu jam įdarbinimo tikslais buvo taikoma leidžianti nukrypti nuostata. Vis dėlto tai, kad M. Achab nebuvo valstybės narės pilietis, nesusiję su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsniu, grindžiamu tarnybos vietos, o ne kilmės valstybės pilietybe. Be to, būtent dėl šios antrosios pilietybės įgijimo karjeros laikotarpiu tiek M. Achab, tiek ieškovui buvo nutrauktas ekspatriacijos išmokos, jiems skirtos remiantis šio straipsnio 1 dalies a punktu, mokėjimas.

43 Be to, tai, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą ekspatriacijos išmokos skyrimas taip pat siejamas su tuo, kad pareigūnas „niekada nebuvo“ valstybės, kurios teritorijoje yra jo tarnybos vieta, „pilietis“, irgi neprieštarauja aiškinimui, kad, karjeros laikotarpiu įgijus šią pilietybę, pagal šią nuostatą prarandama teisė į šią išmoką.

44 Dar daugiau, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis kildinama iš pirminės 1961 m. gruodžio 18 d. Tarybų reglamento Nr. 31 (EEB) ir Nr. 11 (EAEB), nustatančio Europos ekonominės bendrijos ir Europos atominės energijos bendrijos pareigūnų tarnybos nuostatus (OL 45, 1962, p. 1387), VII priedo 4 straipsnio 1 dalies redakcijos. Kaip matyti iš 1959 m. gruodžio 11 d. Tarybos informacinio pranešimo (žr. šio sprendimo 21 punktą), vykstant parengiamiesiems šios nuostatos priėmimo darbams teisės aktų leidėjas išnagrinėjo kelis ekspatriacijos išmokos skyrimo kriterijus, tačiau pasirinko pilietybės kriterijų, nes šis buvo „tikslesnis ir paprasčiau pritaikomas“, nors ir žinojo, kad šis kriterijus „neišsprendžia visų problemų ([ypač] <…> dvigubos pilietybės atveju)“.

45 Iš to, kas pirmiau išdėstyta, matyti, kad teisės aktų leidėjas nesiekė reglamentuoti visų galimų atvejų ir pasirinko formuluotę, dažniausiai leidžiančią paprasčiau priimti sprendimus dėl teisės į ekspatriacijos išmoką. Remiantis šio sprendimo 35 punkte priminta jurisprudencija, tik pasirinkus kitokią Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto redakciją būtų pavykę išvengti bet kokios teisės į šią išmoką peržiūros karjeros laikotarpiu, įgijus naują pilietybę.

46 Antra, ieškovas teigia, kad tarnybos vietos valstybės pilietybės įgijimas jau pradėjus eiti pareigas yra tik vienas iš būdų ryšiams su šia šalimi užmegzti ir joje integruotis. Remiantis jurisprudencija, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį paskyrimų tarnyba negali panaikinti ekspatriacijos išmokos remdamasi tuo, kad visos su tarnyba susijusios išlaidos ir nepatogumai yra pakankamai kompensuoti tam tikru karjeros momentu arba kad pareigūnas jau yra pakankamai integravęsis šioje šalyje.

47 Šiuo klausimu pažymėtina, kad iš 1959 m. gruodžio 11 d. Tarybos informacinio pranešimo (žr. šio sprendimo 21 punktą) matyti, kad ekspatriacijos išmokos tikslas buvo „atlyginti finansines išlaidas ir nepatogumus, kuriuos lemia tarnautojo išvykimas iš kilmės vietos“, o „tarnautojai paprastai išlaiko šeiminius ryšius <…> jų kilmės regione“. Tačiau, ieškovo ir Komisijos teigimu, šių nepatogumų ir išlaidų gali nepavykti išvengti (ir jie gali net padidėti) karjeros laikotarpiu, nepaisant integracijos valstybėje, kurioje yra tarnybos vieta.

48 Taip pat buvo nuspręsta, kad ekspatriacijos išmoka siekiama kompensuoti konkrečias išlaidas ir nepatogumus dėl tarnybos Sąjungoje pradžios (2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Quadri di Cardano / Komisija*, T-273/17, EU:T:2018:480, 44 punktas ir 2019 m. vasario 28 d. Sprendimo *Pozza / Parlamentas*, T-216/18, nepaskelbtas Rink., EU:T:2019:118, 24 punktas) pareigūnams, kurie tam, kad galėtų nepertraukiamai eiti savo pareigas ir laikytis Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnio, privalo iš gyvenamosios vietos valstybės persikelti į tarnybos vietos valstybę (šiuo klausimu žr. 2007 m. gegužės 16 d. Sprendimo *F / Komisija*, T-324/04, EU:T:2007:140, 47 punktą).

49 Kaip pažymėjo Taryba, taip suprantama ekspatriacijos išmoka sudaro galimybę įdarbinti Sąjungos valstybių narių piliečius iš kuo platesnės geografinės teritorijos, remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 27 straipsnio pirma pastraipa, ir taip Sąjungos viešojoje tarnyboje skatinama geografinė pusiausvyra, o tai, be kita ko, atitinka Sąjungos dvasią (šiuo klausimu žr. 1964 m. kovo 4 d. Sprendimo *Lasalle / Parlamentas*, 15/63, EU:C:1964:9, p. 73).

50 Atsižvelgdamas į tai, teisės aktų leidėjas tik numatė, kad pareigūno integravimasis valstybėje, kur yra jo tarnybos vieta, nesuderinamas su ekspatriacijos išmokos mokėjimu, kai toks integravimasis pasireiškia tuo, kad jis „penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat [joje gyveno ar užsiėmė savo pagrindine veikla]“. Kitaip tariant, tai patikslinęs teisės aktų leidėjas atmetė galimybę, kad šios išmokos mokėjimui galėtų sutrukdyti pareigūno integravimasis, kuris pasireiškia tuo, kad karjeros laikotarpiu pareigūnas nuolat gyvena savo tarnybos vietos valstybėje.

51 Vis dėlto, kaip nurodyta šio sprendimo 41–45 punktuose, teisės aktų leidėjas, pasirinkdamas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto formuluotę, neatmetė galimybės, kad konkreti integracijos forma, t. y. valstybės, kurioje yra tarnybos vieta, pilietybės įgijimas pradėjus eiti pareigas, reiškia esminį situacijos pasikeitimą, dėl kurio ekspatriacijos išmoka gali būti prarasta. Tokiu pasirinkimu teisės aktų leidėjas neperžengė plačios diskrecijos, kurią jis turėjo nustatydamas Sąjungos pareigūnų tarnybos sąlygas (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 91 punktą ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Angé Serrano ir kt. / Parlamentas*, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 86 punktą), įskaitant darbo užmokesčio srityje (šiuo klausimu žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Carpenito / Taryba*, T-543/16 ir T-544/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:955, 60 punktą), ribų.

52 Šiomis aplinkybėmis PMO, nusprendęs, kad, karjeros laikotarpiu įgijus valstybės, kurioje yra tarnybos vieta, pilietybę, teisė į ekspatriacijos išmoką turi būti peržiūrėta, nepažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto.

53 Todėl ieškinio pirmojo pagrindo pirma dalis yra nepagrįsta.

b) Dėl antros dalies, grindžiamos tuo, kad Komisija neatsižvelgė į suvaržymą dėl galimo Jungtinės Karalystės išstojimo iš Sąjungos

54 Ieškovas nurodo, kad Komisija turėjo atsižvelgti į tai, kad jis buvo priverstas kreiptis dėl Belgijos pilietybės suteikimo, nes tuo metu tai jam atrodė vienintelis būdas išsaugoti tarnybos vietą Jungtinei Karalystei išstojus iš Sąjungos. Komisijos nariai kolegialiai iki 2018 m. kovo 28 d. nesuteikė Jungtinės Karalystės pilietybę turintiems pareigūnams garantijos, kad jie nebus atleisti iš pareigų, jeigu, šaliai galiausiai išstojus iš Sąjungos, jie nebeturėtų valstybės narės pilietybės.

55 Siekiant išnagrinėti šią ieškinio pagrindo dalį, pirmiausia reikia priminti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 49 straipsnį aiškinant kartu su šių nuostatų 28 straipsnio a punktu matyti, jog, kaip pagrįstai teigia ieškovas, reikalavimo turėti vienos iš Sąjungos valstybių narių pilietybę nebeatitinkantis pareigūnas motyvuotu paskyrimų tarnybos sprendimu gali būti atleistas iš pareigų.

56 Taip pat pažymėtina, kad šalys neginčija, jog Jungtinės Karalystės pilietybę turintys pareigūnai iki pat 2017 m. birželio 27 d., kai ieškovas kreipėsi su prašymu suteikti jam Belgijos pilietybę (ir iki šio prašymo patenkinimo dienos), nebuvo gavę jokių garantijų, kad jai išstojus iš Sąjungos jiems nebus taikomas Pareigūnų tarnybos nuostatų 49 straipsnis. Ieškovas nurodo, kad Komisija tik 2018 m. kovo 28 d. nusprendė, kad paskyrimų tarnyba nesinaudos šios nuostatos jai suteikta diskrecija, nebent tai bus pagrįsta konkrečiais atvejais, pavyzdžiui, kilus interesų konfliktui ar vykdant tarptautinius įsipareigojimus.

57 Galiausiai pabrėžtina, kad vien Jungtinės Karalystės pranešimas apie ketinimą išstoti iš Sąjungos nepakeitė šios valstybės piliečių teisinės padėties (pagal analogiją žr. 2018 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Shindler ir kt. / Taryba*, T-458/17, EU:T:2018:838, 44 punktą).

58 Atsižvelgdamas į tai, ieškovas nurodomą Komisijos pareigą atsižvelgti į jam kilusį suvaržymą grindžia su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 3 dalimi susijusia jurisprudencija. Atsakydamas į teismo posėdyje pateiktą klausimą ieškovas patikslino, kad jo procesiniuose dokumentuose nurodytas suvaržymas gali būti laikomas *force majeure*, kuriai keliamos sąlygos nagrinėjamu atveju yra įvykdytos.

59 Dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 3 dalies pažymėtina, kad pagal šią nuostatą dėl santuokos valstybės, kurioje eina pareigas, pilietybę (be galimybės jos atsisakyti) įgijęs pareigūnas prilyginamas pilietybės neturinčiam ir niekada jos neturėjusiam pareigūnui.

60 Ieškovas neginčija, kad ši nuostata su nagrinėjamu atveju nėra susijusi. Vis dėlto jis teigia, kad ji susijusi su jurisprudencija, pagrįsta išvada, kad jei sprendimas susituokti yra savanoriškas, pagal kai kurių valstybių narių teisę santuokos pagrindu vienam iš sutuoktinių suteikiama kito sutuoktinio pilietybė (be galimybės jos atsisakyti). Ieškovas mano, kad jo situacija yra panaši. Jis teigia, kad nors siekis toliau dirbti Komisijoje Jungtinei Karalystei išstojus iš Sąjungos yra jo asmeninis sprendimas, jis buvo priverstas įgyti Belgijos pilietybę.

61 Šiuo klausimu reikia priminti ieškovo nurodytą jurisprudenciją, kuria pagrįsta Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 3 dalis. Teisingumo Teismas 1975 m. vasario 20 d. Sprendime *Airola / Komisija* (21/74, EU:C:1975:24, 12 punktas) nusprendė, kad nereikia atsižvelgti į pareigūnei dėl santuokos su kitos valstybės narės piliečiu suteiktą pilietybę (be galimybės jos atsisakyti), nes

Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnis turi būti aiškinamas siekiant išvengti nepateisinamo skirtingo požiūrio į abiejų lyčių pareigūnus, kurių situacijos yra panašios (1975 m. vasario 20 d. Sprendimo *Airola / Komisija*, 21/74, EU:C:1975:24, 9-11 punktai).

62 Darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia ieškovas, ši jurisprudencija buvo pagrįsta ne pačia aplinkybe, kad pareigūnui buvo suteikta jo tarnybos vietos valstybės pilietybė (be teisės atsisakyti), bet veikiau diskriminaciniu nacionalinės teisės akto, negalinčio sukelti pasekmių Sąjungos teisei, pobūdžiu.

63 Bendrojo lygybės ir nediskriminavimo principo, kuriuo grindžiama 1975 m. vasario 20 d. Sprendime *Airola / Komisija* (21/74, EU:C:1975:24) suformuota jurisprudencija ir Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 3 dalis, pažeidimas yra toliau nagrinėjamų ieškinio antrojo, trečiojo ir ketvirtojo pagrindų dalykas.

64 Atsakant į klausimą dėl *force majeure* ir darant prielaidą, kad ja pagrįstas argumentas priimtinas kaip išplečiantis procesiniuose dokumentuose nurodytą suvaržymą, remiantis suformuota jurisprudencija įvairiose Sąjungos teisės srityse matyti, kad *force majeure* yra būdingi du požymiai: pirma, tai yra su suinteresuotuoju asmeniu nesusijusios ir neįprastos aplinkybės, kurių negalima numatyti (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Société Pipeline Méditerranée et Rhône*, C-314/06, EU:C:2007:817, 23 punktas; 2017 m. sausio 25 d. Sprendimo *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, 53 punktas ir 2013 m. gegužės 28 d. Nutarties *Honnefelder / Komisija*, T-130/13 P, EU:T:2013:276, 19 punktas); antra, nors pirma nurodytos aplinkybės neapsiriboja tais atvejais, kai įvykdyti prievolę yra visiškai neįmanoma, dėl šių aplinkybių šaliai įvykdyti prievoles turi būti ypač sunku (šiuo klausimu žr. 1970 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, EU:C:1970:114, 23 punktą; 1994 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bayer / Komisija*, C-195/91 P, EU:C:1994:412, 32 punktą ir 2019 m. birželio 19 d. Sprendimo *RF / Komisija*, C-660/17 P, EU:C:2019:509, 37 punktą).

65 Kartu remiantis suformuota jurisprudencija pažymėtina: kadangi *force majeure* sąvokos turinys įvairiose Sąjungos teisės taikymo srityse skiriasi, jos reikšmė turi būti nustatyta pagal teisines aplinkybes, kuriomis ji turi sukelti pasekmių (žr. 2017 m. sausio 25 d. Sprendimo *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, 54 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

66 Nagrinėjamu atveju ir atsižvelgiant į bylos aplinkybes konstatuotina, kad ieškovas argumentuoja, jog Jungtinės Karalystės išstojimas iš Sąjungos, sukėlęs jam atleidimo iš pareigų riziką, buvo *force majeure*, taigi PMO nebuvo įpareigotas peržiūrėti jo situaciją dėl įgytos Belgijos pilietybės.

67 Net jei Jungtinės Karalystės ketinimas išstoti iš Sąjungos būtų su ieškovu nesusijusi neįprasta aplinkybė, kurios neįmanoma numatyti, ieškovo pateiktų įrodymų nepakanka nustatyti, kad jo situacijos peržiūra bylos aplinkybėmis būtų buvusi pernelyg didelė, atsižvelgiant į jos pasekmes.

68 Ieškovas teigia, kad, atsižvelgiant į Jungtinės Karalystės ketinimą išstoti iš Sąjungos ir į galimas šio išstojimo pasekmes Jungtinės Karalystės pilietybę turintiems pareigūnams, pati Komisija juos paskatino kreiptis dėl Belgijos pilietybės suteikimo. Šiuo klausimu jis pateikė pareigūnams skirtą Komisijos pirmininko 2016 m. birželio 24 d. elektroninį laišką. Vis dėlto konstatuotina, jog tame laiške pirmininkas tik patikino pareigūnus sieksiantis, kad „[jiems] nebūtų užtrenktos durys“, taip pat kartu su kitų institucijų pirmininkais darysiantis viską tam, kad visos institucijos galėtų toliau naudotis jų sukaupta patirtimi, ir kad „Pareigūnų tarnybos nuostatai bus aiškinami ir taikomi laikantis Sąjungos dvasios“. Tai nereiškia, kad Komisija skatino suinteresuotuosius asmenis įgyti jų tarnybos vietos valstybės pilietybę. Ieškovas taip pat pateikė 2018 m. gegužės 3 d. spaudoje pasirodžiusį straipsnį, kuriame dėstoma Komisijos pirmininko nuomonė ir tų pačių metų sausio 29 d. neoficialaus darbuotojų ir pirmiausia už žmogiškuosius išteklius atsakingo Komisijos pirmininko pavaduotojo susitikimo protokolas. Vis dėlto šis susitikimas įvyko ir ši pozicija buvo priimta ieškovui jau įgijus Belgijos pilietybę, todėl negalėjo turėti jokios įtakos ieškovo sprendimui.

69 Galiausiai neatrodo, kad ekspatriacijos išmokos praradimas būtų pernelyg didelė našta, palyginti su visomis ieškovui suteiktomis garantijomis, kad, Jungtinei Karalystei išstojus iš Sąjungos, Belgijos pilietybę įgijęs ieškovas išsaugos savo darbą.

70 Be to, nors Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad valstybės narės išstojimas iš Sąjungos gali reikšmingai paveikti visų Sąjungos piliečių teises (2018 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Wightman ir kt.*, C-621/18, EU:C:2018:999, 64 punktas), jis nenurodė, kad Sąjungai kyla kokia nors prievolė šiuos padarinius neutralizuoti.

71 Todėl nagrinėjamu atveju *force majeure* prielaida atmestina ir nėra reikalo nagrinėti, ar, nepaisant to, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje apie nenugalimos jėgos aplinkybes tiesiogiai nekalbama, šiomis aplinkybėmis vis dėlto galima remtis, atsižvelgiant į šios nuostatos struktūrą ir tikslus.

72 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ir nesant jokio suvaržymo, į kurį būtų galima teisėtai atsižvelgti, Bendrajam Teismui nereikia spręsti nei dėl ieškovo argumento, grindžiamo 2013 m. birželio 26 d. Sprendimu *Achab / EESRK* (F-21/12, EU:F:2013:95), nei išdėstyti nuomonės dėl būtinybės atskirti nagrinėjamą suvaržymo atvejį nuo bylos, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas (tuo atveju suinteresuotasis asmuo galėjo toliau eiti pareigas, net ir neįgijęs Belgijos pilietybės).

73 Darytina išvada, kad ieškinio pirmojo pagrindo antra dalis yra nepagrįsta ir visas pirmasis pagrindas turi būti atmestas.

2. Dėl ieškinio antrojo pagrindo, grindžiamo lygybės ir nediskriminavimo principo pažeidimu, nes ieškovo teisė į ekspatriacijos išmoką buvo peržiūrėta atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas sąlygas

74 Kaip nurodyta šio sprendimo 30 punkte, ieškinio antrajame pagrinde ieškovas teigia, kad lygybės ir nediskriminavimo principas draudžia Komisijai peržiūrėti jo situaciją remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktu.

75 Nagrinėjant šį ieškinio pagrindą pirmiausia reikia priminti, kad iš esmės remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktu tarnybos vietos valstybės pilietybės neturinčių pareigūnų teisė į ekspatriacijos išmoką nustatoma pagal jų nuolatinę gyvenamąją vietą penkerių metų laikotarpiu iki priėmimo į tarnybą dienos, o pagal to paties priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą šios valstybės pilietybę turinčių pareigūnų teisė į ekspatriacijos išmoką nustatoma pagal jų nuolatinę gyvenamąją vietą dešimties metų laikotarpiu.

76 Be to, pagal suformuotą jurisprudenciją tarnybos vietos valstybės pilietybės neturintiems pareigūnams ekspatriacijos išmoka neskiriama tik tuo atveju, jei jie gyveno šioje valstybėje visą referencinį penkerių metų laikotarpį, o šios valstybės pilietybę turintiems pareigūnams galima atsisakyti skirti šią išmoką (arba ji gali būti prarasta) vien dėl tos priežasties, kad šie pareigūnai išlaikė joje savo gyvenamąją vietą arba įsikūrė joje net ir labai trumpai per referencinį dešimties metų laikotarpį (2015 m. vasario 27 d. Sprendimo *EESRK / Achab*, T-430/13 P, EU:T:2015:122, 54 punktas; 2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Quadri di Cardano / Komisija*, T-273/17, EU:T:2018:480, 47 punktas).

77 Galiausiai reikia priminti, kad PMO, pripažinęs ieškovo teisę į ekspatriacijos išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą, jam pradėjus eiti pareigas, panaikino šią teisę, remdamasis to paties priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktu, nes nuo šiol jis turėjo būti laikomas pareigūnu, „turinčiu“ tarnybos vietos valstybės „pilietybę“.

78 Atsižvelgiant į šias prielaidas reikia išnagrinėti abi ieškinio antrojo pagrindo dalis.

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principo Belgijos pilietybę turinčių pareigūnų ir savo pagrindinių interesų vietą perkėlusių pareigūnų atžvilgiu pažeidimu

79 Ieškovas teigia, kad Komisija, taikydama jam Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą, vienodai vertino dvi skirtingas asmenų kategorijas, t. y. pirma, Belgijos pilietybę arba, apskritai kalbant, tarnybos vietos valstybės pilietybę priėmimo į tarnybą metu turinčius asmenis, toje šalyje gyvenusius šioje nuostatoje nurodytu referenciniu dešimties metų laikotarpiu ir priimant į tarnybą nebuvusius ekspatriantais, ir, antra, asmenis, kurie, kaip ir pats ieškovas, priėmimo į tarnybą metu neturėjo tos valstybės pilietybės, todėl, kitaip nei pirmajai kategorijai priskiriami asmenys, negalėjo būti laikomi turinčiais glaudžių ryšių su jų tarnybos vietos valstybe. Ieškovas taip pat tvirtina, kad jis buvo vertinamas skirtingai nuo kitų pareigūnų, kurie, kaip ir pats ieškovas, persikėlė iš savo pagrindinių interesų vietos, siekdami dirbti institucijose, tačiau išsaugojo teisę į ekspatriacijos išmoką.

80 Reikia priminti, kad pagal jurisprudenciją vienodo požiūrio principas draudžia panašias situacijas vertinti skirtingai, o skirtingas – vienodai, išskyrus atvejus, kai toks požiūris (atitinkamai skirtingas ar vienodas) yra objektyviai pagrįstas (žr. 2017 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Wanègue / Regionų komitetas*, T-682/15 P, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:644, 64 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šiuo klausimu reikia atsižvelgti tiek į teisinę, tiek į faktinę situacijas (šiuo klausimu žr. 2013 m. birželio 26 d. Sprendimo *Achab / EESRK*, F-21/12, EU:F:2013:95, 39 punktą).

81 Be to, pripažįstama, kad sąlygų, kurias įvykdžius suteikiama teisė į ekspatriacijos išmoką, nustatymas paliekamas institucijų nuožiūrai, vienodo požiūrio principas būtų pažeistas, tik jei Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis lemtų savavališką arba akivaizdžiai netinkamą diferencijavimą, palyginti su šios dalies tikslu (žr. 2004 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *E / Komisija*, T-251/02, EU:T:2004:357, 124 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

82 Šiuo atveju taip pat reikėtų pažymėti, kad pilietybė, kuria pagrįsta Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis, suponuoja įvairių glaudžių piliečio ir atitinkamos valstybės ryšių buvimą (šiuo klausimu žr. 2007 m. liepos 11 d. Sprendimo *B / Komisija*, F-7/06, EU:F:2007:129, 39 punktą ir 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Bourtembourg / Komisija*, F-6/12, EU:F:2012:175, 26 punktą).

83 Be to, apskritai, atsižvelgiant į šią pilietybės reikšmę, ekspatriacijos išmokos tikslą (žr. šio sprendimo 48 punktą) ir Sąjungos teisės aktų leidėjo diskreciją (žr. šio sprendimo 81 punktą), šis leidėjas galėjo daryti pagrįstą prielaidą, kad darbuotojai, turintys ar anksčiau turėję darbo vietos valstybės pilietybę, nepatiria išlaidų ir nepatogumų, kuriems atlyginti skiriama ekspatriacijos išmoka, arba tos išlaidos ir nepatogumai yra mažesni už tuos, kurių neišvengia tos valstybės pilietybės neturintys darbuotojai. Todėl Sąjungos teisės aktų leidėjas galėjo, nediferencijuodamas savavališkai ar akivaizdžiai netinkamai, atskirti pareigūnus pagal jų turimos ar anksčiau turėtos pilietybės kriterijų. Vadovaudamasis tais pačiais motyvais, teisės aktų leidėjas galėjo pagrįstai taikyti griežtas tarnybos vietos valstybės pilietybę turinčių ar turėjusių pareigūnų teisės į ekspatriacijos išmoką suteikimo sąlygas, pavyzdžiui, sąlygą nuolat gyventi už tarnybos vietos valstybės ribų referenciniu dešimties metų laikotarpiu (žr. pagal analogiją 2008 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Blais / ECB*, F-6/08, EU:F:2008:160, 102 punktą).

84 Vis dėlto ieškovas tvirtina, kad jo situacija išskirtinė. Jis teigia neturėjęs Belgijos pilietybės referenciniu Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytu dešimties metų laikotarpiu, o jo pagrindinių interesų vieta tuo metu buvusi Trune, Jungtinėje Karalystėje, kaip jo priėmimo į tarnybą metu konstatavo Komisija. Todėl ieškovas laikosi nuomonės, kad šioje nuostatoje įtvirtinta prielaida dėl jo tuo laikotarpiu turėtų daugelio glaudžių ryšių su Belgija, jo tarnybos vietos valstybe, jo atveju nepagrįsta.

85 Kaip teigia ieškovas, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas ginčijamu sprendimu jam buvo pritaikytas remiantis klaidinga prielaida, nes jis buvo vertinamas tarsi jau turėjęs Belgijos pilietybę iki savo tarnybos pradžios 2001 m., nors jis tos valstybės pilietybę įgijo tik praėjus septyniolikai metų. Nors Komisija to neginčija, ji teigia, kad tai, jog ginčijamas sprendimas

grindžiamas dviem aplinkybėmis, t. y. tarnybos vietos valstybės pilietybės įgijimu pradėjus eiti pareigas ir ieškovo buvimu tos valstybės teritorijoje prieš jam pradedant eiti pareigas, parodo pagrįstą situacijos vertinimą, atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies formuluotę, kurioje, pažymėtina, nėra specialių nuostatų, kuriomis remiantis būtų galima išspręsti klausimą dėl naujos pilietybės įgijimo karjeros laikotarpiu (žr. šio sprendimo 41, 44 ir 51 punktus).

86 Šiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad, priešingai nei persikėlimo ir įsikūrimo išlaidų kompensavimo atveju, ekspatriacijos išmoka paprastai mokama per visą tarnybos laikotarpį. Todėl lygybės ir nediskriminavimo principas taikytinas ne tik priimant į tarnybą, bet ir vėliau, peržiūrint šią teisę atsižvelgiant į pasikeitusias aplinkybes.

87 Jeigu Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas ieškovui nebūtų taikomas įgijus Belgijos pilietybę, jam būtų sudarytos palankesnės sąlygos nei Belgijos piliečiams pagal kilmę, priimtiems į tarnybą vienoje iš Belgijoje veikiančių institucijų ir per visą karjeros laikotarpį turėjusiems atitikti griežtus šioje nuostatoje nustatytus ekspatriacijos išmokos gavimo reikalavimus. Ieškovo teisė į ekspatriacijos išmoką buvo panaikinta 2018 m., jam įgijus Belgijos pilietybę, taigi jis buvo prilygintas Belgijos piliečiams, kurie dėl savo ryšių su Belgija neturi teisės gauti šios išmokos.

88 Be to, jei ieškovui Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas būtų netaikomas, jis būtų vertinamas kitaip nei Belgijos piliečiai, kurie yra seniai nutraukę visus ryšius su Belgija, tačiau, kaip ir ieškovas, yra gyvenę toje šalyje referenciniu dešimties metų laikotarpiu prieš pradėdami eiti pareigas Sąjungos institucijose ir dirbti toje šalyje. Tokiems piliečiams neskiriama ekspatriacijos išmoka pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą (šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Quadri di Cardano / Komisija*, T-273/17, EU:T:2018:480, 28, 46 ir 47 punktus).

89 Dar daugiau, jeigu Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas nebūtų taikomas karjeros laikotarpiu Belgijos pilietybę įgijusiam ieškovui, jis būtų vertinamas palankiau nei Belgijos pilietis pagal kilmę, vėliau atsisakęs Belgijos pilietybės ir įgijęs kitos valstybės, pavyzdžiui, Jungtinės Karalystės, pilietybę (kurią turėjo ir ieškovas), tačiau prieš pradėdamas eiti pareigas institucijoje tam tikrą laikotarpį gyvenęs Belgijoje.

90 Galiausiai pareigūno, pavyzdžiui, ieškovo, karjeros laikotarpiu įgijusio tarnybos vietos valstybės pilietybę, padėtis skiriasi nuo pareigūnų, neišreiškusių ketinimo įgyti tos valstybės pilietybę ir taip formalizuoti ryšius su ja, padėties. Šios valstybės pilietybės įgijimu sukuriami politiniai ryšiai su šia šalimi yra bent jau glaudesni už SESV 22 straipsniu pripažįstamus kitų valstybių narių piliečių ryšius.

91 Be to, kaip teismo posėdyje pripažino Komisija ir kaip matyti iš jau minėto 1959 m. gruodžio 11 d. Komisijos informacinio pranešimo (žr. šio sprendimo 21 punktą), Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies formuluotė atspindi kompromisą tarp kelių skirtingų galimybių. Ja siekiama ne aiškiai reglamentuoti visas galimas situacijas ir sunkumus, o nustatyti paprastus ir objektyvius kriterijus, kuriuos būtų lengva taikyti daugeliu atvejų (žr. šio sprendimo 45 punktą).

92 Kalbant apie *quod plerumque fit*, reikia priminti, kad nors bendras ir abstraktus reglamentavimas kartais sukelia nepatogumų, teisės aktų leidėjo negalima kritikuoti už sprendimą suskirstyti į kategorijas, jeigu toks skirstymas pagrįstas objektyviais veiksniais, todėl, atsižvelgiant į juo siekiamus tikslus, nėra diskriminacinis (šiuo klausimu žr. 1981 m. sausio 15 d. Sprendimo *Vutera / Komisija*, 1322/79, EU:C:1981:6, 9 punktą ir 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Gualtieri / Komisija*, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 81 punktą).

93 Vis dėlto ieškovas laikosi nuomonės, kad jo situacija atskleidžia sisteminę Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies aiškinimo problemą, galinčią turėti įtakos daugeliui pareigūnų.

94 Iš spaudoje pasirodžiusio straipsnio, kuriuo remiasi ieškovas, matyti, kad tuo metu, kai klostėsi nagrinėjamos faktinės aplinkybės, Komisijoje dirbo 32 847 asmenys. Be to, remiantis Komisijos Bendrojo Teismo prašymu pateikta informacija (žr. šio sprendimo 20 punktą), 98 jos darbuotojai, priėmimo į tarnybą metu turėję Jungtinės Karalystės pilietybę, kurių tarnybos vieta buvo Briuselyje, po referendumo dėl išstojimo iš Sąjungos įgijo Belgijos pilietybę. Remiantis Komisijos pateiktais duomenimis, iš jų 40 pareigūnų išsaugojo ekspatriacijos išmoką, 23 ją prarado, o 35 pareigūnai neteko išmokos už tarnybą užsienyje, į kurią jie anksčiau turėjo teisę remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 2 dalimi. Galiausiai, kaip matyti iš spaudoje pasirodžiusio straipsnio, kuriuo remiasi ieškovas, Jungtinei Karalystei išstojus iš Sąjungos, įvairias pareigas Komisijoje ėjo 700 tos šalies piliečių. Remiantis Tarybos Bendrajam Teismui pateiktais duomenimis, minėto referendumo dieną joje pareigas ėjo 80 tik Jungtinės Karalystės pilietybę turinčių pareigūnų ir tarnautojų, o šios šalies faktinio išstojimo dieną buvo likę tik 30, nes dalis pareigūnų ir tarnautojų išėjo iš darbo, o dalis įgijo kitos valstybės pilietybę. Iš tiesų 14 Jungtinės Karalystės pilietybę turinčių pareigūnų arba tarnautojų aptariamu laikotarpiu įgijo Belgijos pilietybę. Jiems įgijus tos valstybės pilietybę ir peržiūrėjus jų situaciją, 3 asmenys prarado ekspatriacijos išmoką, o 7 – išmoką už tarnybą užsienyje.

95 Iš Parlamento, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo ir Audito Rūmų pateiktos informacijos (žr. šio sprendimo 19 punktą) taip pat matyti, kad 52 Europos Sąjungos Teisingumo Teismo pareigūnai ir tarnautojai, karjeros laikotarpiu įgiję Liuksemburgo pilietybę, ir toliau gauna ekspatriacijos išmoką remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktu, o iš 23 Jungtinės Karalystės pilietybę turinčių Audito Rūmų pareigūnų ir tarnautojų, anksčiau gaudavusių šią išmoką ir įgijusių Liuksemburgo pilietybę, 20 asmenų pagal minėtą nuostatą ją išsaugojo, o 3 ją prarado, nes dar prieš pradėdami tarnybą dešimt metų gyveno Liuksemburge.

96 Taigi iš visų šių duomenų matyti, kad situacija, kurioje ieškovas, kaip jis pats teigia, atsidūrė, neatskleidžia sisteminių problemų, ir, kaip tvirtina Taryba, teisės aktų leidėjas teisėtai vadovavosi pilietybės kriterijumi, maždaug 50 000 Sąjungos pareigūnų ir tarnautojų suskirstydamas į kategorijas, siekdamas apibrėžti atvejus, kai jie turi teisę į ekspatriacijos išmoką.

97 Taigi nėra pagrindo teigti, kad PMO pažeidė lygybės ir nediskriminavimo principą Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį išaiškindamas visų pirma taip, kad ja leidžiama peržiūrėti ieškovo situaciją įgijus Belgijos pilietybę, antra, kad šią peržiūrą reikėjo atlikti vadovaujantis šios nuostatos 1 dalies b punktu ir galiausiai kad šiuo tikslu reikėjo atsižvelgti į referencinį dešimties metų laikotarpį prieš ieškovui pradedant eiti pareigas.

98 Šios išvados nepaneigia ieškovo argumentas, kad Komisija, prilygindama ieškovą Belgijoje referenciniu dešimties metų laikotarpiu gyvenusiam Belgijos piliečiui, neatsižvelgė į tai, kad ieškovas, dar prieš įgydamas tos valstybės pilietybę karjeros laikotarpiu, jau pasinaudojo judėjimo laisve, kad būtų įdarbintas vienoje iš institucijų. Šiuo klausimu ieškovas teigia, kad Teisingumo Teismas 2017 m. lapkričio 14 d. Sprendime *Lounes* (C-165/16, EU:C:2017:862, 49 punktas) nusprendė, kad valstybės narės piliečio, kuris pasinaudojo konkrečiai judėjimo laisve, kai teisėtai atvyko į kitos valstybės narės teritoriją ir joje apsigyveno, situacijos negalima prilyginti vien vidaus situacijai tik todėl, kad toks pilietis, gyvendamas toje valstybėje narėje, įgijo jos pilietybę, kartu išsaugodamas savo kilmės valstybės pilietybę.

99 Vis dėlto pažymėtina, kad tame sprendime buvo nagrinėjamas klausimas, ar valstybės narės pilietė, pasinaudojusi judėjimo laisve ir teise apsigyventi kitoje valstybėje narėje, dar galėjo remtis SESV 21 straipsnio 1 dalyje numatyta judėjimo laisve ir teise apsigyventi toje kitoje valstybėje narėje, nors jau buvo įgijusi jos pilietybę, ir ar dėl to ji galėjo remtis ir teise gyventi šioje šalyje įprastą šeimos gyvenimą kartu su savo šeimos nariais, būtent su neteisėtai toje šalyje gyvenančiu sutuoktiniu, trečiosios šalies piliečiu (2017 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 51 ir 52 punktai).

100 Nagrinėjamu atveju ieškovas neįrodė, kad ginčijamas sprendimas turi įtakos jo SESV 21 straipsnio 1 dalyje numatytoms teisėms Belgijoje. Priešingai, ieškovas, atsakydamas į teismo posėdyje jam pateiktus klausimus, nurodė, kad jo sutuoktinė yra Prancūzijos pilietė, o jo šeima gyvenanti ne Belgijoje, o Prancūzijoje. Be to, ginčijamas sprendimas negrindžiamas tuo, kad ieškovo situacija prilyginama išimtinai vidaus situacijai. Tas sprendimas grindžiamas tuo, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu ieškovas, naudodamasis savo judėjimo laisve ir teise apsigyventi kitose valstybėse narėse, nuolat gyveno, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą, savo tarnybos vietos valstybėje, kurios pilietybę jis vėliau įgijo.

101 Atsižvelgiant į tai, kas pirma išdėstyta, ieškinio antrojo pagrindo pirma dalis laikytina nepagrįsta.

b) Dėl antros dalies, grindžiamos vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principo Jungtinės Karalystės pilietybę turinčių tarnautojų atžvilgiu pažeidimu

102 Ieškovas tvirtina, kad bylos aplinkybėmis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto aiškinimas, kuriuo grindžiamas ginčijamas sprendimas, yra diskriminacinis, nes faktiškai daro didžiausią poveikį Jungtinės Karalystės, o ne kitų valstybių narių pilietybę turintiems pareigūnams. Artėjant Jungtinės Karalystės išstojimui iš Sąjungos, tik tos valstybės pilietybę turintys pareigūnai privalėjo įgyti kitos valstybės pilietybę, kad neprarastų darbo. Ieškovas teigia, kad ši diskriminacija nėra pateisinama ekspatriacijos išmokos tikslu.

103 Vis dėlto Komisija pagrįstai pažymi, kad antrosios pilietybės įgijimo klausimas aktualus ne vien Jungtinės Karalystės piliečiams ir kad tokiu atveju peržiūrima visų darbuotojų administracinė padėtis.

104 Komisija 2016 m. vasario mėn., t. y. dar prieš tų metų birželio 23 d. įvykusį referendumą dėl Jungtinės Karalystės išstojimo iš Sąjungos, paskelbtame informaciniame biuletenyje Nr. 18 visus savo darbuotojus informavo, kad tarnybos vietos valstybės pilietybės įgijimas karjeros laikotarpiu gali turėti įtakos jų teisei į ekspatriacijos išmoką, todėl ją reikia įvertinti iš naujo.

105 Be to, Komisija šią nuomonę buvo išdėsčiusi dar 1981 m. balandžio 14 d. administraciniame pranešime Nr. 317 dėl išmokos už tarnybą užsienyje ir ekspatriacijos išmokos; šis pranešimas buvo išplatintas *in tempore non suspecto*, kai galimas Jungtinės Karalystės išstojimas iš Sąjungos nebuvo net svarstomas.

106 Be to, atsižvelgiant į šio sprendimo 64–70 punktus, darytina išvada, kad pasekmės, kurių kilo Jungtinės Karalystės pilietybę turintiems pareigūnams įgijus tarnybos vietos valstybės pilietybę, nepriskirtinos prie pasekmių, dėl kurių Komisija neturėjo peržiūrėti ieškovo situacijos, susijusios su jo teise į ekspatriacijos išmoką.

107 Todėl ieškinio antrojo pagrindo antra dalis nėra pagrįsta.

108 Vadinasi, visas ieškinio antrasis pagrindas turi būti atmestas.

3. Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, grindžiamo lygybės ir nediskriminavimo principu, nes ginčijamu sprendimu Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas buvo aiškinamas pažeidžiant šį principą

109 Kaip nurodyta šio sprendimo 31 punkte, ieškinio trečiajame pagrinde ieškovas tvirtina, kad net darant prielaidą, jog Komisija turėjo pagrindo peržiūrėti jo teisę į ekspatriacijos išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą, atsižvelgiant į nediskriminavimo principą ji netinkamai išaiškino sąlygą, pagal kurią šia teise gali pasinaudoti tik toks pareigūnas, kuris „nuolat gyveno valstybės“, kurioje yra jo tarnybos vieta, „ne europinėje teritorijoje“.

110 Ieškovo teigimu, siekiant nepažeisti nediskriminavimo principo, šią sąlygą reikėjo aiškinti atsižvelgiant į tai, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis yra grindžiama prielaida, jog valstybės narės pilietybę turintį pareigūną su ta valstybe sieja įvairūs ir glaudūs ryšiai. Atvirkščiai, ieškovo teigimu, negalima daryti prielaidos, kad per referencinį dešimties metų laikotarpį tarnybos vietos valstybės pilietybės neturėjusį pareigūną tuo metu su ta šalimi siejo šie ryšiai. Todėl ieškovas mano, kad, pareigūnui karjeros laikotarpiu įgijus tarnybos vietos valstybės pilietybę, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte vartojama nuolatinės gyvenamosios vietos sąvoka neturi būti aiškinama siaurai, t. y. kaip tuo atveju, kai pareigūnas iki jo priėmimo į tarnybą jau yra tos šalies pilietis. Ši sąvoka veikiau turi būti aiškinama taip, kaip to paties priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte, kiek tai susiję su tos valstybės pilietybės neturėjusiu pareigūnu. Taigi pareigūnas, tarnybos vietos valstybės pilietybę įgijęs jau po priėmimo į tarnybą dienos, turėtų prarasti ekspatriacijos išmoką tik toje valstybėje nuolat gyvenęs ne mažiau kaip penkerius metus per Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą referencinį dešimties metų laikotarpį. Ieškovas teigia, kad jeigu būtų laikomasi tokio aiškinimo, Komisija turėjo konstatuoti, jog šiuo laikotarpiu jis nuolat gyveno ne savo tarnybos vietoje, ir išsaugoti jo teisę į ekspatriacijos išmoką.

111 Vis dėlto primintina, kad aiškinti nuostatą galima, tik jeigu toks aiškinimas atitinka nagrinėjamos nuostatos formuluotę, ir kad net aukštesnės privalomos galios normą atitinkančiu aiškinimu negalima pagrįsti aiškinimo *contra legem* (pagal analogiją žr. 2019 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Rayonna prokuratura Lom*, C-467/18, EU:C:2019:765, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

112 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte išdėstyta „nuolatinio“ gyvenimo sąlyga, taikoma ekspatriacijos išmokos skyrimui, siejama su gyvenamąja vieta už tarnybos vietos valstybės europinės teritorijos ribų, todėl *a contrario*, kaip matyti iš šio sprendimo 76 punkte nurodytos jurisprudencijos, kai tarnybos vietos valstybės pilietybę turintis pareigūnas gyvena toje šalyje (nors ir trumpai), jeigu šią gyvenamąją vietą galima laikyti nuolatine, to pakanka, kad būtų atsisakyta suteikti teisę į šią išmoką arba ji būtų prarasta. Be to, šioje nuostatoje įtvirtintas referencinis dešimties metų laikotarpis, todėl jos taikymas negali būti grindžiamas referenciniu penkerių metų laikotarpiu, neatitinkančiu teisės aktų leidėjo ketinimų.

113 Taigi ieškovo siūlomas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto aiškinimas, kad savo tarnybos vietos valstybės pilietybę karjeros laikotarpiu įgijęs pareigūnas ekspatriacijos išmoką turėtų prarasti tik toje valstybėje nuolat gyvenęs ne mažiau kaip penkerius metus per referencinį dešimties metų laikotarpį iki pareigūno priėmimo į tarnybą dienos, prieštarauja šios nuostatos formuluotei ir jos turiniui, kaip jis nuosekliai aiškinamas jurisprudencijoje.

114 Be to, kaip jau buvo konstatuota šio sprendimo 90 punkte, pritarus tokiam aiškinimui, karjeros laikotarpiu tarnybos vietos valstybės pilietybę įgijęs pareigūnas būtų vertinamas panašiai kaip pareigūnai, kurie niekada nebuvo įgiję tos valstybės pilietybės ir niekada formaliai nebuvo įtvirtinę savo įvairių ir glaudžių ryšių su šia valstybe.

115 Todėl negalima pritarti ieškovo siūlomam nuolatinės gyvenamosios vietos sąvokos pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą aiškinimui, pagal kurį ji reiškia gyvenimą penkerius metus tarnybos vietos valstybėje.

116 Iš to matyti, kad ieškovas nepagrįstai teigia nenutraukęs savo ryšių su Jungtine Karalyste (beje, šios valstybės pilietybės jis neprarado) ir Belgijos pilietybės paprašęs tik norėdamas išsaugoti savo tarnybos vietą, neturėdamas ketinimų nuolat gyventi Belgijoje.

117 Iš šio sprendimo 44 ir 48 punktuose priminto ekspatriacijos išmokos tikslo matyti, kad svarbu ne tai, ar ieškovas nutraukė visus ryšius su savo pirmosios pilietybės valstybe, bet nustatyti, ar referenciniu laikotarpiu jį su tarnybos vietos valstybe, kurios pilietybę jis turi, sieja pakankami ryšiai, kad būtų pagrindas atsisakyti skirti jam ekspatriacijos išmoką Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytomis sąlygomis. Šiuo atveju taip ir yra. Ieškovas nuolat gyveno

Belgijoje ir toje šalyje dirbo bent nuo 1999 m. kovo 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. Šiuo atžvilgiu neturi reikšmės aplinkybė (darant prielaidą, kad ji įrodyta), jog jis ten dirbo vien siekdamas įsidarbinti Sąjungos institucijoje. Buvimas ir darbas būsimoje tarnybos vietoje nėra priėmimo į tarnybą sąlygos ir negali būti laikomi padedančiais įsidarbinti.

118 Be to, iš Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio nematyti, kad jo rengėjai ypatingą reikšmę teikė gyvenamosios vietos perkėlimo iš valstybės, kurios pilietybę suinteresuotasis asmuo turi ar turėjo, momentui arba tokį perkėlimą lėmusioms priežastims (2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Gražytė / Komisija*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 58 ir 78 punktai).

119 Be to, Jungtinės Karalystės ir Belgijos piliečio statusų palyginimas (šį palyginimą ieškovas teigia atlikęs) ir pirmosios valstybės pilietybės pripažinimas pagrindine ieškovo pilietybe (kaip jis teigia) reikštų efektyvios pilietybės teorijos, kurią Teisingumo Teismas aiškiai atmetė 1979 m. gruodžio 14 d. Sprendime *Deverd / Komisija* (257/78, EU:C:1979:294, 14 punktas), taikymą.

120 Galiausiai, kadangi ieškovo siūlomam nuolatinės gyvenamosios vietos sąvokos aiškinimui nepritarta, tai reiškia, kad ieškovas nepagrįstai nurodo, jog Komisija pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą, kai ginčijamame sprendime, viena vertus, nusprendė, kad priėmimo į tarnybą metu jis jau buvo tapęs Belgijos visuomenės dalimi, todėl turėjo įrodyti negyvenęs Belgijoje dešimt metų iki tarnybos pradžios, nors, kita vertus, laikėsi nuomonės, kad jis nebuvo integravęsis toje šalyje, kai priimdama į tarnybą pripažino jo teisę į ekspatriacijos išmoką.

121 Kadangi Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte įtvirtintas „nuolatinės gyvenamosios vietos“ kriterijus yra ne toks griežtas kaip to paties priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytas kriterijus, PMO galėjo, neprieštaraudamas sau ir nepažeisdamas teisėtų lūkesčių apsaugos principo, remdamasis šia pirmąja nuostata, skirti ieškovui ekspatriacijos išmoką jo priėmimo į tarnybą metu, o jam įgijus Belgijos pilietybę atlikęs pakartotinį situacijos vertinimą, remdamasis antrąja nuostata, šią išmoką panaikinti. Be to, ieškovas negali remtis šiuo principu dar ir dėl to, kad Komisijoje dirbantys pareigūnai buvo aiškiai informuoti apie jiems iškilsiančias pasekmes įgijus tarnybos vietos valstybės pilietybę (žr. šio sprendimo 104 ir 105 punktus).

122 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ieškinio trečiasis pagrindas yra nepagrįstas.

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, grindžiamo Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies neteisėtumo prieštaravimu

123 Papildomai, jeigu ieškinio ankstesni pagrindai būtų atmesti, ieškovas pateikia Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, nes ja dėl grindžiant ieškinio pirmąjį ir antrąjį pagrindus nurodytų priežasčių diskriminuojami asmenys, kurių situacija tokia kaip ieškovo.

124 Jei šis prieštaravimas būtų patenkintas, ieškovas, formaliai nepateikdamas atskiro reikalavimo, prašo Bendrojo Teismo įpareigoti institucijas iš dalies pakeisti šią nuostatą, kad būtų panaikinta diskriminacija.

125 Vis dėlto išnagrinėjus du pirmuosius ieškinio pagrindus, į kuriuos ieškovas pateikia tik nuorodą, daroma išvada, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis nėra diskriminacinė nei pati apskritai, nei taikoma nagrinėjamu atveju.

126 Be to, ieškovo prašymas, kad Bendrasis Teismas įpareigotų institucijas iš dalies pakeisti Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį, kad būtų panaikinta bet kokia diskriminacija, yra ne tik nepagrįstas, bet ir nepatenka į Bendrojo Teismo kompetenciją, nes šis teismas negali duoti nurodymų institucijoms (šiuo klausimu žr. 2018 m. vasario 27 d. Sprendimo *Zink / Komisija*, T-338/16 P, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:98, 39 punktą).

127 Darytina išvada, kad ieškinio ketvirtasis pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas, o ieškovo jame pateiktas prašymas nepriimtinas.

128 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ieškovo reikalavimas dėl panaikinimo turi būti atmestas.

B. Dėl antrojo, trečiojo ir ketvirtojo reikalavimų

129 Antruoju ir trečiuoju reikalavimais ieškovas Bendrojo Teismo prašo įpareigoti Komisiją sumokėti jam ekspatriacijos išmoką ir atlyginti su šia išmoka susijusias kelionės išlaidas nuo 2017 m. gruodžio 1 d. ir visas palūkanas už praleistą terminą.

130 Ketvirtajame reikalavime ieškovas Bendrojo Teismo prašo, jei jis patenkintų ieškinyje nurodytą neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, panaikinti sprendimą taikyti jam „Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą, kol institucijos jo nepakeis nediskriminacinėmis nuostatomis“.

131 Vis dėlto šis reikalavimas turi būti atmestas, nes jis papildo reikalavimą dėl panaikinimo, kurį buvo nuspręsta atmesti.

132 Taigi reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

133 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Vis dėlto pagal to paties reglamento 135 straipsnio 1 dalį, kai to reikalauja teisingumas, Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad pralaimėjusi šalis, be savo bylinėjimosi išlaidų, padengia tik dalį kitos šalies bylinėjimosi išlaidų arba kad iš pralaimėjusios šalies jos visai neturi būti priteistos.

134 Remiantis Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalimi, įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

135 Šios bylos aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad kiekviena pagrindinė šalis turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas. Be to, Taryba, kaip į bylą įstojusi institucija, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Colin Brown ir Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

3. Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Papasavvas Gervasoni Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Paskelbta 2020 m. spalio 5 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.